

SINOFICANT

CHINA INKLING

CHINA VOOR HET EERST

Van waar komen ze allemaal, die Chinezen?

Een reis, de allereerste – via Frankrijk – met champagne zowaar. Een lange reis, omwille van het gesloten luchtruim, met bloedhete stop onderweg. Aankomst in een kerosine aroma rudimentaire luchthaven. Geen persoonlijk onthaal, wel gedurfd om op een gammele bus vol volk geladen via een smal weggetje van de luchthaven weg te rijden tot in de Lido. Bij een eerste verkenning met de trolley bus, de brede avenue nemen richting Grote Plaats. Mensen die ons aanstaren, grote plasticen kannen bier, groenten op een bedje van rijst. Geen automobiel te bespeuren, fietsers en fietsbellen aan de macht, kinderen sturen vliegers hoog boven de Grote Plaats, allemaal zoals in de blauw oranje *Reader* boekjes. Zo moet het zijn, september 1984, Beijing.

We proberen de Belgische Ambassade. Tevergeefs, niet voor studenten, nog niet. Dan maar zelf op zoek naar een sobere binnenlandse vlucht, richting zuidoostelijke oven, Nanjing. Geen institutionele verwelcoming, of we vergissen ons van stad misschien? Op een kar achter een tractor tot aan de campuspoort gebracht, heet is het! In de *liuxuesheng* compound van de universiteit, een internationaal amalgaam met vooral Noord-Koreanen, wordt ons een kamer aangeboden. Enkele dagen later kiezen we voor de optie ‘Chinese kamergenoot’, zo niet betaal je per maand 40 *renminbi* - van je 280 *renminbi* beursgeld - voor een eigen kamer. Wang Guobo heet hij, helemaal vanuit het schiereiland Shandong.

Op verwarming, heeft Nanjing – de hoofdstad van het Zuiden – geen recht. Maar het gaat er om eigenlijk Vlaamse winters. Daarom krijgt de buitenlandse student toch nog twee uren per dag radiatorverwarming. Die arme Westerse studenten zijn niks gewoon !

Les volgen in het chinees. Dat kan bij de minzame oudere professor Li die samen met de Westerse studenten Chinese krantenartikels vertaalt of onder leiding van de parmantige, erg nors ogende, gebrilde jonge vrouwelijke professor Zhou die strikt en streng de Chinese literatuur door fietst. O wee zij, die dit vak minder au sérieux nemen. Midden in die studentenmassa na de les naar de *dormitories* terugkeren, een partijtje badmintonnen, en snel in de kantine het avondmaal binnenhalen bij de luidsprekers die Chinese media en liedjes spuwen.

Wat is er zo opvallend verschillend in China? Toen? In *Gazet van Mechelen* van weleer mocht ik maandelijks getuigen : ‘Chinees worden met de Chinezen 1984’. *“Het grootste probleem waarmee een buitenlander af te rekenen heeft als hij naar China komt, is het gewoon raken aan de Chinese zeden en gewoontes. Nochtans is het niet zeker dat je als toerist in China met de pure Chinees in contact komt omdat men meestal in een hotel terecht komt, dat overloopt van luxe. Men kan er alles krijgen en moet er niet de stad voor in. De Chinese regering houdt ervan buitenlanders en Chinezen gescheiden te houden. Als student in China ligt de zaak ietwat anders. Je wordt als het ware voor de leeuwen gegooid en moet dan trachten met je kennis van het Chinees jezelf uit de penarie te helpen.”*

De verhalen van toen gaan over ongegeneerd spuwen, stappen in een mensenzee op elk moment van de dag. Dan maar met de fiets proberen. Totaal verkeerde keuze blijkt. We zijn niet gebriefd over de onberedeneerde fietsbewegingen. Aan de kant van de weg lezen we verkeerscampagnes met gruwelijke foto's onder verkeersverantwoordelijkheid banners. *"1984, Als Chinezen buitenlanders opmerken, is het pauze geblazen, schoenpoetsers vergeten even hun blink, metsers laten hun truweel vallen en straatventers verliezen hun klanten uit het oog, je bent er het achtste wereldwonder"*.

Warenhuizen zijn de grote magazijnen. Wie het hardst roept of de langste arm heeft, komt het eerst aan de beurt. Elke dag opnieuw een stevige assertiviteitstraining. In de ochtend oliestengels als ontbijt en vleesbroodjes-*baozi* die we betalen met *liangpiao*, omdat graanproducten gerantsoneerd zijn.

Wat is nu het verschil in China? Toen met vandaag?

De fietsen, van waar zijn ze gebleven tot nu de *sharing economy*. Mobiliteit in China sprong voorwaarts, een netwerk van hoge snelheidstreinen, een resem aan luchthaventempels, Keizer Auto Luxe. De post in de tijd van toen. Een brief van het thuisfront die een week onderweg is om dan een antwoord te sturen die opnieuw een week nodig heeft tot haar bestemming. Je maakt het de *xiaomi*-gebruikers van vandaag niet meer wijs. Westerse langneuzen worden nu anders bekeken, niet meer aanstaren, maar aanklampen, niet langer meer 'change money, change money', maar 'massage, massage'. Het CCTV journaal – nog altijd klokslag 19uur - toont nu meer dan louter positief nieuws, meer nuances met voor en na een lange rij ècht commerciële reclame.

Maar hebben wij eigenlijk vandaag een betere perceptie dan toen? Kent onze Vlaamse meute China intussen? Dat land dat eigenlijk continent moet genoemd worden? Helemaal niet zeker. Er wordt meer over China gecommuniceerd, maar China blijft *ne lastige*, wie durft hen te geloven? Wij hebben alvast een vermoeden. <http://www.chinainkling.com/nl/what-s-in-a-name> "Die Westelingen toch, ze begrijpen ons niet", aldus nog de Chinezen.

(WP)